

O umění, umělcích a hladové Pavlině

Román s veselým lánem.

Napsal Karel Leger.

"Hej! tady tohm je!" křičela v klíně Hanyba přech vysepe koší s knížkou na jakéhosi muče, ošpacovaného na rozcestí. Muč seděl zády obrácen ke kočáru, hrben, smad spal — v košíku červené a bílé průhanové, ve slameném šátku, který zakrýval obě strany hlavy a šíji. Před ním stál trkal s rozvířenými koločkem, na trkači naložené čtyři omávané tyče se zlatými pálměnkami na koncích, svítilná rozná plocha a balík nějakých kaší s červeným tvem na vrchu.

Obrátil se. A pan Perks — v lebanu, vykeřel úsměvem. Pod širákem zaskleblý se tváře černé jako tuha a lesklé patem, bělma očí z nich zasvítily i veliká zdravá zub.

"Emkete nemkete, ego rego, čy řary, mareipán!" zahučel muž. "To je nějaký Turek!" ušmál hoch na kolíku.

"Hanybale! jst vy to?" zvolal pan Perks.

"Vozstrkáven!" odpověděl o tázku mouřenín a zamířil očima. — "Iz nejste n principála Šembery?"

"Emkete nemkete!" vrtil čerhoch hlavou dávaje na srozuměnou, že nerozumí.

Pan Oskar hodil mu desetník.

"Děkuj, milostpaničku, tisícekrát pozděně ručičku líhám!" — mouřenín se ozval Čech. "Ne, už nejsem u Šembery, nestálo to za nic. Moe hladu a žízne. Jenom kradeně hrabory. Cestují teď na vlastní pěst a daří se mi dobře. Chvála Pánobohu! Zná-li člověk trochu cizí jazyk, v Čechách se neztratí — ego rego, čy řary, mareipán!"

"A kam to míříte s trakačem?"

"Do Libenie. Bude tam slavná pouť na Pannu Marii, sejde se tam lidstva! všichni kramáří a komediantí a eikání a kde kdo budou tam —"

"Myslíte?"

"Jistě. Tamhle jede už principál Šembera — taky tam!" okázal přes řeku. "Dojista že tam!"

"Vy jste zpozoroval za řekou na druhém břehu ony dva vozy?"

"Jak by ne! vzděl je dobře znám!" mouřenín se z hluboka zachechtal. "Jedeme tak už týden, on po pravém břehu, já po levém. Jen že jeho koněkové už sotva se vlekou a má už jenom Habaděje. A pak ještě tu — Pavlinu!" přivřel oči a zamlaskal. "Ale, myslím, bude už, chudák, hubený, škoda jí! když si na ni vzpomenu! Bývala taková kulatá, hezounčká, kyproučká —"

"O kom mluvíte? jaká Pavlina?"

"Tuleň, milostpane, tuleň! mořská panna!"

"Ah, tak! A myslíte, že jede principál Šembera tam — do — do —"

"Do Libenie. Jistě! kam by jel!"

"My jedeme tedy také tam!" vesele zasmál se Abraham. "Tudy máme jet! tudyhe ceston!"

"Tudy, tudy, milostpane!"

"Na shledanou!"

"Na shledanou, pánové! Emkete nemkete, ego, rego, čy řary, mareipán!"

XII.

V Libenících už voněl všechen vzduch. U Charizů připálili první plech koláčů, kdesi mléko vykypělo, zavonělo péčeně. Ze všech komínů se kouřilo, už bylo všady cítit zítřejší pouť. Na návsi objevily se stánky perníkůvých bah, nahore u kostela kolotoč s dřevěnými koniky a s jeleny se zastavil. Na rychlo jej stavěl, starý nějaký vysloužilý s medailí na o-třelém kabátě, hubatá žena jeho, deera, kluk. Principál Šembera přátelsky jim na pozdrav pokynul z daleké rukou, ořál jim živobyří. Ať se také mají dobře, jemu neubliží. Bůh s nimi. A vida kvap, a jakým tam ti zvedli vysoký stožár, koničky věšeli na železné tyče, zatřásl hlavou, protáhl se a zavolal:

"Už je čas! Hej, Hanybale! Dáme se do práce! Esmeraldo! Habaději!" Tonda-Hanybal ještě byl v dobré náladě, ještě se smál, zatlonkal kolíky, prkna přibíjel, aby ohradil kruh principálem vy-měřený. Esmeralda od potoka vy-

šla v klíně Hanyba přech vysepe cala jistě tráhu.

"Habaději! Habaději!" křičel principál. "Kde je ten váš syn? Kde včel?"

V tom zvedl hlavu, podíval se po návsi — a strnul.

Nahore u kostelíka vedle kolotoče objevil se nosý šňok, lomda, jakoby ze země vyrostla na čtyřech omalovaných tyčích se zlatými pálměnkami nahore. Plachta se třela stran na těch visela, pod plachtou byl proklopený trkač pomoci nějakého vřka z hodiny přeměněný ve stůl. Na vřku i na zemi rázná závaží železná strašně velikostí, kamenné balvan, hromada skleněných střepů, vřch kadele. A před hromadu stál rozkročen mouřenín s červeným tvem, v průhanové košili, kterou mohutné tělo napínalo dly nepraskala, v širokých bílých spodkách. Křičel eosí nerozumitelného a směl se hlásit zdravými zuby.

"Hanybal!" vydechl úžasný principál. "Iste! kde se tady vzal! čert ho přinesl!" a hned vy-cířil soupeře. "Loť a darebák! že ho nechají po království se toulat a bezavrou ho, mohamedána! Bude sklo kousat — já vim oběh polykat! aby se udával! A hloupi lidé potáhnu k němu!"

Opravdu kolem černocha nahrnul se celý zástup dětí.

"Emkete nemkete — slavní pánové a vysoká šlechtě!" oslovil je Hanybal.

Principál Šembera odplivl. "To se namíř ode mne, nevzdělance!"

"Odpusťte, že česky neumím, neboť jsem vyrostl v tak zvané Africe — od uláďů — hm od uláďů —"

Hanybal uvázel, nedověděl přece tak pěkně mluvit jako principál Šembera. "Největšího siličku uvidíte!" udeřil se do prsu. "Který každého přemůže i kdyby to byl sám císař Napoleon a sklo kousá, oběh polyká, za čtyřák vstupného pouze! — A kdo nezaplátí, toho sním! ham!" otevřel ústa jako propast a vyvalil oči. Vyděšené děti se rozutekly.

"A mne ne! mne nesní!" s dobráckým úsměvem povídala chalupník. Stál tu bos, dýmek v ústech, ruce v kapsách, díval se.

"Já jsem moc tuhý — jako pětiletá koroptev!"

"I tbe sním! ham! za živa! ego rego, čy řary —"

"Ale kdež pak!" smál se chalupník.

"Na moa duši! o desítku!"

"Kde bych vzal desítku!"

"O zlatku!"

"Bodej! česek se najíst, čerte černý, a ještě za to zlatku!"

Mládež se opět shlukla okolo i dospělí zvedavě se dívali. Smáli se. "Mouřenín chce strýčka Měkotu za živa sníst!" křičeli kluci přes celou návěs. Tetička Měkoto přiběhla, od plotny zahřátá, ještě vařečka měla v ruce. "Muži! muži! — eo děláš! nech toho pohana!"

"Bodej!" nškliboval se Měkoto, "mne nesní!"

"O desetník!" sázel se Hanybal a stříbrný penizek vyhodil na prkno. —

"Tak tedy o desetník!" Měkoto sebevědomě přijal sázkou, "ale hned! ať ti vidím, jak mne sním!"

Návěs byla pojednou prázdná, všichni se sběhlo kolem mouřenínů.

"Muži, nech toho! pro Krista Pána!" křičela Měkoto.

"Neboj se! ženo! povídám, chce to vidět, jak mne sním! tady jsou svědci!" prohlásil statečný chalupník.

"Hned jsem k službám hotov!" mouřenín zamlaskal. "Jenom pro vytrávený ještě kousek staré láhve si ukonnu!" skleněný stříp mu zachvěl v zubech, až divákům po zádech přeběhl mráz. "A teď raňte, vášnosti, položte nohu sem — na stůl!" Měkoto zvedl bosou nohu, černou od prachu, s koží vyseklou a tvrdou jako borová kůra.

"Tak, tak, hezká nožička!" A černoch se nahнул, vzal palec chalupníkův dvema prsty a zahrnul do něho zuby.

"Au! au!" ječel chalupník skákaje o jednu noze s klei a nadával. "Co je tohle! podvod! podvod!" Mezi obecenstvem ozvalo se nespokojené hučení. Měkoto-ka mávala vařečkou chtějí se

vřchnout na ladařovita. Mouřenín spokojeně sebral desetník z prkna a dýcháček se okochtal.

"Ale, pane — co oběto? mám-li vás opravydrušit, musím odložit kašič a přece kousat, ne? je-li to, můžeme pokračovat — sta zlatých čarůn, je váš věčný sním, a to špetka vlasů z vás nemastne, jen rače!"

Všechno se rozjedelo, rozobod všim umělem. Chalupník odškl bal oehladi nakomstný palec a mouřenín zval vysokým hlasem otěně obecenstvo a vysokou šlechtě k nastávající produkci.

"Fuj!" odplivl si upřímně Šembera principál. "Takový starý kousek a neznají to tady!" Závist se ozvala a vztek jim lomeoval.

"Hanybale!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

Tonda se podíval. Jen tak z dálek. "Myšlu, že ho znám."

"Duhé, odpovědno ho vyzvok do křičku. Ať zatím oděh, eo umí, čím více obabamit lidu a k sobě přiláká, tím lépe, tím větší bude tvá sláva, ať ho stožák na zem!"

A po straně podíval se na Tonda, a pozoruje mohutné svaly jeho paží spokojeně zahučel. "Tobohle chlapička mi Pánbuh poslal! Počkej ty mohamedán!" pohrozil pěstiti přes návěs. Ale v tom si vzpomněl, že Habaděj tu ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

A z vozu vystoupil Habaděj s černé oděnou paní, vedli se za ruce, on bledý jako stěna s očima sklopenými, paní zrděla rozčilením, s úsměvem přeletujícím po svadých rtech a šlamí ještě ne-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal.

Kašel v únoru

zrovna tak, jako když v ruce, rychle ustoupit, jestliže se dlu na to, aby se tělení vedlo správně hned v začátku. A tu nikdy nechybě, vložte-li pinou důvěru v lek, který jest již od roku 1881 všeobecně znám jako vřelý lék proti kašlu, jest to

Severův

Balsám pro plíce

(Severa's Balsam for Lunge). Jest na prodej všude v lékárnách a pro- to je snadno a rychle všude koupit, kdykoliv jej potřebujete. Máte doma láhev tohoto léku stále po ruce. Jest to ochrana proti kašli, nastužení, chraptivosti, bolavosti hrdu a křečovitému záchvatu. Zkuste jej ještě dnes. Ceny 25 a 50 centů.

W. F. SEVERA CO
CEDAR RAPIDS, IOWA

HOSPODÁRNOST SETRNOST
PODÁTE POMOCNĚ RUKY?

Vláda Spoj. Států

žádá provádění
HOSPODÁRNOSTI a SETRNOSTI
všemi osobami ve všech věcích
Vyhovění této žádosti jest důkazem
VLASTENECTVÍ a LOYALITY
Setřením a kupováním

SP. ST. VÁL. ÚSPORNÝCH ZNÁMEK
pomůžete sobě a své zemi
POMUŽETE?
Zeptejte se svého duchovního správce, kazatele, poštmistra, předsedy svého spolku nebo klubu, poštovního poslíčka, nebo kteréhokoli bankéře.
ONI VÁM SDĚLÍ, JAK!
VLASTENECTVÍ LOYALITA

V hospodě bylo živé, hluk a křik rozléhal se daleko. To řezali tam tábořili, sešlo se jich asi deset a u Horáček dnes dobře pochodili, lacině skoupili nákazou znehvě-
"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"

"Habaději! kde včel! hej!" zvolal Tonda. "Podívej se důdře na toho mouřenína. Znáš ho?"